

מתחשב כל הני כלים (בפי' מפי') [מפרש הר"י] בכלי שטף בין העז' (בין דמתכוות ובשני עניינים מפרש חד בחיבורין שנוגען במת בשעה שנוגען בכלי אחר וחד שלא בחיבורין וראייתו דמייר בכל כלים מה דתניא בספרי בפ' פרה אדומה וכל אשר יגע בו הטמא יטמא למה נאמר לפि שנאמר בחיל חרב בא הכתוב ולימד על החרב שיה טמא טומאת ז' והנוגע בו טומאת ז' הא למדנו לכלים ואדם, כלים [ואדם] וכליים מנין ת"ל וכבסתם בגדייכם ביום השביעי הא למדנו לכלים ואדם וכליים, (ואדם) [כלים] וכליים מנין וכור' מדמפיק לי' וכבסתם בגדייכם משמע בכל כלים מיריע, ועוד מביא ראי' בתוספתא לא) דמס' כלים פרק אין כלי חרס דאמר התם חמת שהיא נתונה בתנור ויש בו עצם כshawra כרוק בסיב או בניר ופיו למללה מן התנור [ונתן לתוכה] הוא טהור וה坦ור טהור [בא הטהור] ואחוז בו והעלתו גטמא וטמא את החמת חזורה חמת וטמאה את התנור, וסתם חמת מעור הוא ואפי' הכל אמר' התם שטמאה את התנור מטעם שהיא נעשיתadam הנוגע, ולא נהירא לר' כל דהיא דמייתך בספריו מוכבסטם בגדייכם מצינו למימר דבכלי מתכוות מיריע וכגון תכשייט מתכוות וכבסתם היינו טבילה, והתייא דחמת לאו ראי' היא דטמא לא' חמת לתנור [בחיבורין] שהרי אדם האוחז בו מחובר במת בשעה שאוחז ובchiaورין יכול לטמא כל דבר טומאת ז' כמו שהי' נוגע במת עצמו כמו שאפרש, ולהלך יכול החמת לטמאות התנור מ) (שהרי אב הטומאה), ופירושו מן המשנה דאהלות לא נהירא לר' בשום עניין שאם מעמיד אותה בחיבורין קשה לר' רישא דקתני אדם במת ואדם באדם הראשון טמא טומאת ז' והשני טומאת ערבית דמוכחה בהדריא בפ"ב דעת' אחד באדם בחיבורין טמא טומאת ז' ולמאי דמפרש לה נמי שלא בחיבורין קשה לר' הויאל שיאמר שככל הכלים הנוגען במת יעשו אבי אבות הטומאה כדמות המשנה לפירושו, הא דגרסי' בנזיר פ' כהן גדול על המשנה דעת אלו טומאות אין הנזיר מגלה על הסכנות והפרעות

далו התם שלישי דאוריותא מותר לעשותו שני דרבנן ואלו הכא שלישי דאוריותא מותר לעשותו שני דאוריותא.

בנ"ר של מתקנת דرحمנא אמר בחלק חרב חרב הרי הוא כחיל. אומר הרב ר' יצחק מסימפונט דכל כלי שטף הנוגע במת או אם הוא באוהל המת הרי הוא אבי אבות לטמאות עד ח' אחר טומאות ז' או אם נגע בטמא מות נעשה לטמאות הנוגע בו טומאת ערבית והא צפמא מות לטמאות הנוגע במת טומאת ערבית והא דאמר בנזיר פ' כהן גדול [דף גג:] בחיל חרב הרי הוא כחיל לאו דוקא בכלי מתכוות אלא בכל כלים ובבלבד שהוא כל שנהרג בו אדם ואין חילוק בשום מקום בטומאות מות בין כלי מתכוות לשאר כלים והא דאמר דקאמר הכא בנ"ר של מותכת עסקי' לאו לאפוקי של עז אלא לאפוקי של חרס דין לו טהרה במקורה איןנו נעשה אב הטומאה כדיינמא דין בהמפלת [דף כח:] ולפי שסתם נר של מתכת הוא או של חרס נקט של מתכת.

דף יד ע"ב. חרב הרי הוא כחיל. גבי מחת שנמצא בתחום הבשר ומפרש במס' שבת [דף טו]. גבי קשרה בדבר הממידה מביאה את הטומאה ומיהו רשב"ם לא גרש לי' התם ולא מטעמי' ובשעתא קמייתא דחולין ומיהו איןנו צריך לשם והדבר פשוט מכל אלה המקומות מוחקו דעתך לאין שום חילוק בין מתכת לשאר כלים כדפי' ומפרש ההוא דריש אהלוות שנים טמאין במת ג' טמאין במת ב' טמאין (אדם ט) במת כיצד [שניהם] אחד הנוגע במת ואדם באדם ראשון טמא טומאת ז' ושני טומאת ערבית [כיצד רשותן טמא טומאת ז' ומשני טומאות ערבית בכלים טמאים ג', כלים הנוגעים במת וכליים בכלים טמאים טומאת ז'] שלישי בין אדם וכליים טמאים טומאת ערבית כיצד ד' כלים הנוגעים במת ואדם בכלים וכליים באדם מטמאין) טומאת ז' הרבייעי בין אדם בין כלים טמאים טומאת ערבית אמר ר' עקיבא יש לי חמישי השפוד תחוב באוהל המת האهل והשפוד והאדם הנוגע בשפוד וכליים באדם טמאים טומאת ז' החמישי בין אדם בין כלים טמאים טומאת ערבית אמרו לו אין [הأهل]

## זהב שבא

ח) לטמאות עד אחר ציל.

ט' טיס.

ט) טמאן.

ט) מטספהטה.

ט' טיס.

ט) לטמאן עד אחר ציל.

ט) אוili ציל התנור בחיבורין ופירושו וכו'.

ט' טיס.

ט) בז' דען בין כי' ציל.

טבול יום לא חשיב כשלישי דהא אפי' בקדש גופי לא מטמא רבנן במסכת מעילה בפרק חטא העוף [דף ח]. דתנו חטא העוף מועלין בה משוהקדשה נמלקה הוכשרה לפיטול מטבול יום ודייק בגמרא לפיטול ר' מטבול יום איך לטמיין לה מתני' מנין רבנן היא כי ר' עקיבא כרבנן סבירא לי' כדמות במתניתא ש) (דעדיות פ"ח] (דסוטה בפרק בשם ומיתתי לה ל�מן) [ומיתתי לה בסוטה פ' בשם ולקמן יט]. דתנו החסיף ר' עקיבא הסולט והקטורת והלבונה והגחלים שאם גע טבול יום במקצתן פסל את כלון דוקא פסל אבל מטמא לא. ומהו תימה דשלישי דטבול יום יעשה רביעי בק"ז ממחוסר כיפורים כמו כל שלישי דעתמא דיליף ר' יוסף (תקמן בפирקין [דף יח]: והכא גמי נימא מה מחוסר כיפורים שמתר בתרומה פסול בקדש שלישי דטבול יום שפסול בתרומה איינו דין שיעשה רביעי בקדש וכי תימה דאייכא שם מיעוט מן הפסיק א"כ לתקמן דיליף רביעי בקדש מק"ז נימא שלישי דטבול יום יוכיח שפסול בתרומה ואין עשה רביעי בקדש. ובירושלמי בסוף חגגה פריך לה, וילך ר' עקיבא לית לי' עקיבא סבר לה כר' יוסי והיינו טעמא כדפר' [בפ' שם דף כת]: שכן אב הטומאה וכי תימה כל' חרס יוכיח מה לכלי חרס שכן מטמא מאירין וחזר הדין ומה לשניהם שכן יש בהן צד חמור ר' יוסי לא פריך צד חמור ר' עקיבא פריך.

אפיינו בראשון ושני תחלה הו' דחתנו כל הפטול את התרומה מטמא משקיין. הקשה ר'ית היכי מוכח מהכא דר' עקיבא אית' לי' טומאה במשקין דילמא בשאר משקין הוה מודי דיליכא טומאה ובשםן סבירא לי' אין עלי' תורה משקין כר' שמעון שזורי דעתה לי' היכי בהקומץ רבבה [דף לא]. דתני חנן התם ר' מאיר אמר השמן תחלה לעולם וחכמים אומרים אף הדבש ר' שמעון שזורי אומר הין פ' דוקא יין אבל הנך לא והtam פסקי הלכתא כוותי', ומהו ייל דידייק הכא משום דשמי' לי' לר' עקיבא

וארכ' העמים ומצורע בימי ספרו וכלים שנגעו במת ומזה עליהם שלishi' ושביעי ופרק כלים בני הואה נינהו ומטיק אשара ואיל' כפ' ודי' בני הואה נינהו אדם הנוגע בהן שהן אבי אבות כדרפ', הלכך נראה כמו שפר'ית היהיא דמסכת אהלות דוקא בכל מתחכות שהן דוקא נעשית כהلال כדמשמע בכל תلمודא ונוקט האי כלל באידך דלעומם הן נעשית כהلال כשנוגעות במת או בטמא מת אבל לא כשנוגען כל' בכל איננו) נעשה כל' שנגע בו דוקא ס) חרב כהلال אמרה תורה כשנוגע באדם. (ומעתה פשוט הו' ע) והשתאأتي שפיר היהיא דנזיר דמסיק וכלים בני הואה נינהו דסתם כלים לא מתחתתם, ומדרך ר'ית מדרוכה ה'ג מסתברא מ כלים הנוגעים במת דاشarra קתני دائ' אכולהו כלים בני הואה נינהו ולא קוחי בכל' מתחכות שם ודאי בני הואה כדמוכח בריש אהלוות ש"מ שהנזיר מגלה עלי' ובי' רוצה להחמיר דההיא קתני אין הנזיר מגלה ובי' רוצה להחמיר על הכהנים שייהיו מוזהרים על אהל כל' מתחכות שנטמאו במת הואל שהנזיר מגלה עליהם כדאיתא במסכת שמחות כל' טומאה שהנזיר מגלה עלי' כהן מזוהר עלי', ושלח לו הר' ר' חיים דקתני בהדייה בתוספתא עלה בההיא דרישא ס) אהלוות בד"א לתרומה וקדשים אבל אין הנזיר מגלה אלא על המת בלבד, והא דלא דחי תלמודא הכל' נמי מסתברא דפ' כהן גדול ולוקי המשנה בכל' מתחכות משום דקים לי' דודאי אשarra קתני ומדקתני ז) בהדייהו מצורע בימי ספרו וימי גמרו וההוא ק) דודאי לאו בר הואה והוא וניחא לי' לתלמודא לאסוקי האמת. ומאי הוסיף דalgo התרם טמא וטמא ואלו הכא פסול וטמא. הקשה ר'יב"א מה תוספת טומאה היא זו והלא שלishi' של תרומה מטמא הקדש שלishi' דקודש כדקתו בהדייה במס' טהורות [פ"ב מ"ז] שלishi' שבכלון מטמא משקה קודש ופסול אוכלוי קודש ואתרומה קאי, ונראה לר' דלאו פירכא היא דआ"ג דשלישי דתרומה חשוב לנו כי קודש שלishi' דקודש מיהו מגע

## זהב שבא

לאו בר הואה הוא כזית. ר) בגין לאפסול. מטבול כה'.  
ש) במתניתין. ח) ר' יוסי.

ג) דאיתו נעשה. ס) דוקא חרב כי'. ע) מזוחר וטמא.  
פ) דריש אהלוות. ז) מדקתו בהדייהו. ק) ההוא ודאי